

Od mnišského sebetrýznění ke svobodě evangelia

Obrácený kněz

Henry Gregory Adams

Ó jaké úlevy a nebeského pokoje se dostalo mé duši, když jsem já, ubohý hříšník směl nalézt Krista. Zde je můj příběh.

Narodil jsem se v katolické rodině ve Wolseley (Saskatchewan v Kanadě) a byl jsem vychováván v souladu s římskokatolickým náboženstvím. I když jsem se od nejútlejšího věku snažil být dobrým člověkem, propadal jsem hříchu čím dál tím více. Stejně jako všichni okolo mě jsem směřoval přímou čarou k zahynutí. Bylo mi řečeno, že řeholníci a kněží mohou utéci od hříchu a získat větší jistotu záchrany. Z celého srdce jsem toužil po spáse, a tak jsem vstoupil do řádu Benediktínů. Oblékl jsem si černý šat a přijal jméno po sv. Hilaru z Poitiers a složil řádové sliby. Při studiích mě oslovovali ‚bratře Hilary‘ a po kněžském svěcení „otče Hilary“.

Velmi jsem toužil sloužit Pánu Ježíši. Když jsem žil řeholním životem, měl jsem jistotu, že dělám to správné. Vykonával jsem všechny klášterní povinnosti do posledního detailu. Každou středu a pátek jsem se bičoval, nejednou byla záda rozedraná až do krve. Jako pokání jsem kolikrát líbal podlahu, mnohokrát jsem jedl jídlo vkleče, nebo jsem se postil. Častokrát jsem si odříkal různé věci, nebo umrtvoval své tělo. Bylo to zvláště ve chvílích, kdy jsem velmi toužil po spasení. Učili nás, že si musíme nebe zasloužit. Nevěděl jsem, že Boží Slovo říká: „Touto milostí jste skrze víru spaseni. Není to z vás – je to Boží dar; není to ze skutků, aby se nikdo nechlubil.“ (Efezským 2:8-9)

Po letech studií a těžké fyzické práce v klášteře jsem přijal kněžská svěcení. Sloužil jsem v pěti farnostech v Lamont na území Alerty. Každý

den jsem vysluhoval mše, zpovídal jsem a recitoval růženec, stejně jako modlitby k různým svatým. Každý den jsem se modlil breviář a jako řeholník dle zvyklostí jsem se umrtvoval. Přesto se mé duši nedostávalo žádné podpory, můj stav a utrpení nejistotou spásy se zhoršoval více, než v letech mého mládí. Kristus však stále při mě věrně stál.

Při přípravě na kněžství nás učili pomoci třech příruček na téma Bible. Nikdy však samotnou Bibli. Po kněžském svěcení jsem se setkal s katolickým překladem Bible a narazil jsem na jisté verše, které protiřečily mé víře a praxi. Boží kniha říkala něco a má církev něco jiného. Kdo měl pravdu: římská církev nebo Bůh? Nakonec všeho jsem uvěřil Božímu Slovu.

Klášterní život a svátosti poskytované církví římskokatolickou mi nepomohly osobně poznat Krista ani nalézt spásu. Po dlouhých dvanácti a půl letech jsem utekl z kláštera jako ztracený hříšník, bez pokoje v duši. Stále byla ve mě stará přirozenost „starého člověka“. Potřeboval jsem novou přirozenost a nové srdce.

„Poněvadž jste ho uslyšeli a poznali pravdu, která je v Ježíši, odhodte už svůj dřívější způsob života i to staré já, které je zkažené a plné klamných tužeb. Obnovujte ducha své mysli a oblékněte se do nového člověka, stvořeného k Božímu obrazu, plného spravedlnosti, svátosti a pravdy“ (Efezským 4:21-24). To vše může nastat jen skrze nové narození skrze Božího Ducha, skrze samotnou víru v Ježíše Krista. Nikdy tomu tak není skrze monotónní recitaci modliteb, pokání, obětí a dobrých skutků.

„Jestliže se někdo nenarodí znovu, nemůže spatřit Boží království.“ (Jan 3:3). „Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen ty i tvůj dům!“ (Skutky apoštolské 16:31)

Pochopil jsem, že svátosti vymyšlené lidmi v mé církvi a dobré skutky nemají žádnou hodnotu, jde-li o spásu člověka. Problém je v tom, že dávají falešný pocit bezpečí. Brzy jsem uvěřil, že Kristus umřel za mě, když jsem já sám nemohl zachránit svou duši. Ve věcech spásy jsem začal důvěřovat jen Jemu. Když jsem se odvrátil od svých hříchů a přijal Jej do svého srdce, uvěřil jsem, že na kříži nesl plný trest, a tak smím mít jistotu, že mé hříchy zůstaly nejen odpuštěny, ale i zapomenuty. Smím tak být před Boží tváří ospravedlněn.

„Všichni zhřešili a chybí jim Boží sláva.“ (Římanům 3:23). „Odměnou hříchu je totiž smrt, ale Božím darem je věčný život v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ (Římanům 6:23) „Žijeme-li však ve světle, jako je on ve světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.“ (1 Janův 1:7) „Nyní, když jsme ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána, Ježíše Krista.“ (Římanům 5:1)

Příteli, jestli i Ty usiluješ dosáhnout nebe svým způsobem, chtěl bych, aby sis zapamatoval následující slova: „není to ze skutků, aby se nikdo nechlubil.“ Nebe je něco tak nekonečného, že není možno si na něj vydělat. Jsme omezení svou hříšností. Jedině Ježíš Kristus je cestou, jediné On je odpovědí. „Je přece jediný Bůh a jediný prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny lidi. Toto svědectví přišlo v pravý čas“ (1 Timoteovi 2:5-6)

Můžeš k Němu přijít takový, jaký jsi. Nemusíš před Ním skrývat své hříchy. Popros Jej o odpuštění a přijmi Jej jako svého Pána a Spasitele. Důvěřuj mu ve věcech věčného života, neboť je to On, kdo pro Tebe získal spasení.

I dnes Tě vyzývá: „Pojďte ke mně, všichni upracovaní a obtěžkaní, a já vám dám odpočinout“ (Matouš 11:28).

Tehdy i Ty se budeš moci radovat z toho, že jsi mohl nalézt svého nového Přítele a Zachránce - živého Ježíše Krista.

Henry Gregory Adams, obrácený kněz

Od svého obrácení byl Henry Gregory Adams aktivním evangelistou a obhájcem víry. V kanadském Oshawě vedl evangelickou misijní organizaci. Na počátku roku 2001 si ho Pán povolal k sobě.

(Překlad osvědčení byl převzat z českých webových stránek <https://www.prokrestany.cz/>).

(Text v příloze byl přeložen z němčiny pomocí DeepL.com (bezplatná verze)).